

26/12 1945: Veds B-17 J. 44-6461 tilhørende 326 BS. 91. BS

Kalining: Sweet Chick with a hot chick

Vor på flyvningen fra Berlin (i alt 1112 bombefly deltog)

BERETNING OM TO ALLIEREDE FLYVERE, SOM LANDEDE MED FALDSKÆRM
SYD FOR MARIEBÆKGÅRD MELLE TISET OG KASTRUP

Beretningen er fortalt og opleveret af:

Gunnar Tranberg Hansen, født 11.02.1922

Hans Karl Tranberg Hansen, født 21.12.1920

Den 22. februar 1945 kl. ca. 17-18. Vi befinder os i kælderen på Langkærsgaard, hvor jeg (HK) har værksted. Ind kommer skrigende to børn af Jes Villatzen i Tiset. De fortæller, at der skydes oppe i luften.

Vi løber ud og hører skud. Højt oppe ser vi ildglint og nogle faldskærme. Gunnar siger: "Vi skal derover". Vi snupper vore cykler, trækker dem over et par pløjemarken til vejen mellem Tiset og Kastrup. Så på cyklerne og fart på mod øst. Fra den næste bakke vi passerer, kan vi se faldskærme henge i pigtråden.

Det går ned ad bakke, og vi øger farten, drejer til højre ad enghvejen øst for Mariebækgård. Et par marker henne står flyverne i nærheden af faldskærmene. Vi smider cyklerne i vejkanterne og løber ind på marken og hen til flyverne.

På dårligt engelsk prøver vi at få en samtale i gang, men det lykkes ikke. Derefter viser en af flyverne os et kort, hvor der på engelsk-dansk-norsk stod: Kan De hjælpe mig. Er denne vej sikker?

Der var ikke mere at tale om; vi greb dem i armen og løb over til cyklerne; fik dem op på cykelstangen og afsted. Det gik trøgt hen ad jordvejen; vi nåede kommunevej; det gik bedre, indtil det begyndte at gå op ad bakke.

Ud for indkørslen til Harald Fogs gård måtte vi gøre holdt for at hvile lidt; der var en del mennesker forsamlet, og midt i forsamlingen satte den ene flyver sig for at skifte støvler. Støvlerne havde de hængende om halsen, så de kunne udskiftes med de tunge flyverstøvler. Medens vi holdt rast, kom der bl.a. følgende bemærkninger fra nogle af de forsamlede: Lad være med at hjælpe flyverne; det er alt for farligt.

Vi havde fået luften igen og fik flyverne stablet op på cyklerne. Vi løb ved siden af og skubbede på. Den yngste af flyverne græd og rystede, så han næsten ikke kunne holde fødderne på pedalerne.

Omsider nåede vi toppen af bakken og måtte igen gøre holdt. På nordsiden af vejen var en lille granbevoksning. Her søgte vi ind, og den anden flyver skiftede støvler. Flyverne tog deres læderhjelme af. Vi fik noget tyggegummi af dem; det havde vi ikke smagt i flere år.

Vi fortsatte. Det gik ned ad bakke. To på hver cykel. Forude kom to tyske soldater på cykel mod os. Jeg tænkte: Du siger, at vi skal aflevere flyverne hos den tyske kommandant i Gram, men tyskerne var så optaget af at se efter faldskærmene til højre for os, at de kørte forbi uden at opdage noget.

side 2

På vejen mod Stenholtgård mødte vi W.T.K.'s formand Charles Nielsen. Han foreslog, at vi gæmte flyverne i W.T.K.'s skurvogn, som stod på materialepladsen der.

Derfor løb vi over til vognen, som desværre var låst. Heldigvis var dørerne hængt på stabelhængsler, så de kunne løftes ovenud.

Flyverne blev herefter gemt i to kajer i vognen. Over dem blev lagt nogle lange børster fra en fejemaskine. Dørerne blev løftet ned over stablerne igen, og vi gik mod vejen. Da opdagede vi nogle loksle nazister i et granbægn øst for vognen. De stod og så i retning af faldskærmene. Vi blev enige om, at de nok skulle holde sig i ro, eftersom de var bekendte af os.

Herfra gik vi mod Stenholtgård. På vejen mødte vi vognmand Chresten Petersen fra Gram. Vi aftalte, at ~~vi~~ skulle hente flyverne samme aften kl. 24, og at det nok var bedst, at vi ikke sov hjemme om natten.

Ved Stenholtgård stod et par kyllingehuse. Der gik vi ind, og herfra kunne vi holde øje med skurvognen. Forskellige muligheder blev drøftet. Vi blev til det næsten var mørkt, og cyklede så tilbage til Langkærgård for at låse værkstedsdøren. På gårdspladsen traf vi Peter Ravn og aftalte med ham om nødvendigt at låne hest og vogn.

Derefter kørte vi hjem til Kongevej. Vi fortalte intet om det skete. Vi stod i bryggerset og vaskede os, da en motorcykel pludseligt bremsede hårdt op ved døren. Uden at sige noget, for vi ud af den modsatte dør og løb over markerne ned mod Gram Kirke og op over Kirkebjerget. Gunnar gik ind på posthuset, og jeg ind på sygehuset.

Men på aftenen kom en kammerat. Han skaffede noget tøj. Da vi løb hjemmefra havde vi kun skjorte og bukser på. Ved godt 23-tiden begav vi os ud til skurvognen og nærmede os forsigtigt, men opdagede at den var tom.

Dagen efter erfarede vi følgende.

Chresten Petersen og andre havde fjernet flyverne ~~til~~^{FØR} den aftalte tid. Den omtalte motorcykel tilhørte nogle unge mennesker fra Tiset. De kom for at købe uld af far. Under krigen var der næsten kun tyskerne, som måtte køre motorcykel. De unge mennesker havde fyldt sprit på tanken.